

Posudek bakalářské práce

VERONIKY MATLOŇOVÉ

VLADÁR NICCOLA MACHIAVELLIHO,

Ústav románských studií FFUK

Po úvodu, v němž jsou zformulovány cíle práce, otevírá Matloňová svůj výklad stručnou a přehlednou synopsí historického pozadí Machiavelliho života. Faktograficky je to v pořádku (až na jednu drobnost: Cesare Borgia byl vévodou z Valence, nikoli Valance).

Další kapitola resumuje Machiavelliho život. Autorka přitom čerpá z poněkud problematických zdrojů, čímž myslím především biografii Michela Whitea: dozvídáme se tak informace, které jsou v zásadě beletrizující fikcí (otec a syn se vyznačovali „svojským smyslem pre humor“; na rozdíl od Whitea nemám tušení, zda Barbara Raffacaniová vyslyšela Machiavelliho sexuální touhy, Clizia byla ostatně napsána nikoli pro ni, ale pro jistého Jacopa Falconettiho a – jak se uvádí v další kapitole – podle Plauta), nebo nejsou úplně přesné či chronologicky zmatené (Druhá kancelář byla sice původně určena k administraci vnitřních záležitostí, ale už od poloviny 15. století vyřizovala také, a vlastně především věci „zahraniční“ politiky, o čemž svědčí právě Machiavelliho životopis; i Nove ufficiali dell'Ordinanza – nikoli Rada desíti – byli zřízeni až v roce 1506, a tedy ne po roce, ale po 8 letech Machiavelliho působení v úřadě tajemníka Druhé kanceláře; dialogy Dell'arte della guerra jsou připisány Lorenzovi Strozzimu, a nikoli Ruccellaimu a Buondelmontimu, těm jsou připisány Discorsi). Pomínám překlepy (Giovanni Rico della Mirandola) a ne zvláště šťastné formulace („po zavedení používání kníhtlače... stal sa jej ... nadšeným zákazníkom“).

Whiteovská inspirace se ozývá i v kapitole shrnující Machiavelliho literární tvorbu: rozhodně se nedá tvrdit, že v Discorsi se „Machiavelli sústreduje na prostý ľud“.

Jádrem práce je analýza Machiavelliho traktátu Il principe. Autorka podává v podstatě resumé Machiavelliho textu. Analytického zamyšlení je tu málo, a když už na ně dojde, ne vždy je to šťastné. „Fortuna“ rozhodně není pro Machiavelliho „prejav našej slobodnej vôle“ (s. 24), ale pravý opak: to, co se staví naším záměrům do cesty. Ale i rekapitulace místy nesvědčí o právě pečlivé četbě: Machiavelli neříká, že Benátčané chtěli půl Lombardie (dohoda se týkala dvou městských území), a neříká ani to, že Ludvík XII. připravil Benátčany o vládu (s. 25).

Také kapitola věnovaná komedii La Mandragola je velmi prvoplánovou četbou. To, co mělo být vlastním tématem této kapitoly – srovnání lidského chování ve světě veřejném a

soukromém – , je provedeno příliš zbytně. La Mandragola je vskutku „commedia erudita“, ale srovnání s komedií dell'arte je tu zbytečné: ta totiž v této době ještě neexistovala. To, jak je „erudita“ definována – „sleduje texty a skriptá“ – , mi moc smyslu nedává.

Iritující je chybějící interpunkce (např. na s. 27 chybí 7 čárek).

Resumé je napsáno velmi chabou italštinou.

Za hlavní problém práce pokládám to, že autorka se neopřela o skutečně solidní literaturu. Pokyny, jichž se jí dostalo při konzultacích, vedly jen ke kosmetickým úpravám.

Zadání bylo splněno jen zčásti.

Práci hodnotím známkou dobře.

Praha, 2. 6. 2013

doc. PhDr. Jiří Pelán,
vedoucí práce